

Esej je v Latinské Americe tradičním žánrem, jenž díky dlouhodobému kontinuálnímu rozvoji dosáhl nepřehledné rozmanitosti jak po stránce obsahové a formální, tak po stránce jazykového stylu, který se pohybuje od poetického přes rétoricky kultivovaný až po tvrdou kritiku nevyhýbající se ani ostřejším výrazům. To činí ještě přitažlivějším tento literární žánr, který je sám o sobě zajímavý svými protiklady a paradoxy. Velkou schopnost vzbudit zájem mají také témata, nad kterými se autoři veselejších zamýšlí, neboť se jedná převážně o problémy a otázky aktuální nebo věčné (tedy ty, které aktuální vždy), podané formou esejistického tékání myšlenek, což přispívá k jejich srozumitelnosti a přístupnosti i pro širší čtenářské vrstvy. V neposlední řadě esej není příliš svázan pravidly žánru a poskytuje tak velký manévrovací prostor: je otevřen téměř jakémukoli tématu, od nevážného až po odborné, nevyžaduje striktně vědecké zpracování, autor naopak může použít osobitý styl i jazyk.

Z širokého proudu latinskoamerické esejistiky byla v této práci vybrána díla se společensko-kulturní tematikou, neboť reflexe otázek pocházejících z této oblasti patří k primárním funkcím latinskoamerického eseje a především z potřeby jejich řešení se esej v Jižní Americe začal rozvíjet. K mnohým z původních otázek se esejisté vracejí dodnes, neboť společnost, jakožto živý organizmus, se stále mění a člověk je nucen redefinovat její podstatu, aktuální situaci, směřování a smysl některých jejích prvků, její části nebo ji rozebírat jako celek a tím zároveň redefinovat svou vlastní podstatu, aktuální postavení a směřování.